BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVII. ročník číslo 10/říjen 2021

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večeře Páně)
	12.00	každou 3. neděli v měsíci deskohrátky
	14.00	bohoslužby *„Společenství Kristovo“*
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	16–18	dorost (mladší i starší)
	18	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

Další informace na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte 2
pravidelný sborový program
Volba staršovstva 3
Netradiční křest 3
Zuzky a jejích synů
Křtěný(á) Vltavou 5
(ještě jednou tentýž křest)
Proč se nepodepsal? 6
(koncerty Rudolfa Měřinského)
Dorostová cesta kolem světa 7
Orlice 2021 7
Vltavské putování za Elijášem 8
Zamyšlení nad Smrtí církve 10
nad kázáním Matěje Cepla
Za Egonem Čierným 11
vzpomíná Aleš Drápal
Co dáváš, to se ti vrátí 12
O Sokole, ... 14
sokolce mezi námi a hrdinech
Jak se dostat 16
v jarním Posázaví do sedmého nebe (dokončení z minulého čísla)
Volby – jak které… 19
staršovstvo, Parlament…
Pozvánky 20
Modlitba za domov 20
Obchůdek Jednoho světa 21
David na Dobříši 21
Rozrost/Křesťanština 22
Kontaktní informace, tiráž 23

VOLBA STARŠOVSTVA

V neděli 19. 9. se konalo v našem sboru sborové shromáždění. Proběhla i volba nového staršovstva a zvoleni byli (uvádím v abecedním pořadí):

Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich, Lída Holá, Ivka Jungwirthová, Lubor Kolář ml., Michaela Trinity Mazná, Tomáš Plhák, Marie Procházková, David Blaf Slabý, Jana Stralczynská, Jan Jeroným Zvánovec.

Jako náhradníci byli zvoleni: Alena Heřmanová, Tomáš Bísek, Tomáš Kolek.

Blahopřejeme.

Modlíme se za vás, abyste při vaší práci ve sboru „… mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ (Ř 12,1)

Marta Drápalová

NETRADIČNÍ KŘEST

Ve středu 8. září 2021 byl velmi speciální den pro Zuzku (nyní již Zuzku Věrku) Pavlíkovou a její dva syny – staršího Míšu (nyní také Šimona) a mladšího Davídka (nyní také Jonáše).

Zuzka se na tento den dlouho připravovala a chystala, a přestože prožívá velmi hektické a nelehké období ve svém osobním životě, na křest se moc těšila a hodně to pro ni znamenalo.

Těsně před osmnáctou hodinou se asi dvacítka účastníků sešla před kostelem a rázným krokem se vyrazilo společně s křtěnými a bratrem farářem k Vltavě.

To byl ovšem velký zádrhel pro mne a mého 88letého tatíka: Jít přes všechny přechody a podchodem až na místo křtu u Vltavy, to by nám zabralo nejméně 20 minut a dozajista bychom křest prošvihli, (což by tatíka – pana režiséra asi velice mrzelo, neb Zuzanka je jednou z jeho hereček v historických kvízech).

V pravou chvíli se však objevila záchrana – Václav Vaněček – silnou mužskou paží uchopil tatíka z jedné strany, já z druhé a společnými silami jsme ho svižně převedli přímou čarou přes silnici, přes koleje a pak dovedli k Vltavě a usadili na skládací stoličku. Právě včas! ☺ Díky, Václave!

U Vltavy pak proběhla krásná křestní slavnost. Nádherné zapadající slunce dotvářelo scenérii. Zpívali jsme za doprovodu kytary, Jarda měl krátké kázání, pak všichni tři křtěnci (v bílém – Zuzanka v krásných slavnostních šatech a bratr farář v taláru) vstoupili do řeky a ponořili se: Zuzka-Věrka úplně (prý pod vodou dokonce chtěla zůstat déle, ale bratr farář už ji začal tahat nahoru, asi měl o ni

už starost ☺), ostatní tak „do půl těla“. Prý to ani nebylo moc studené… ☺ Po gratulacích a společné fotce jsme se všichni odebrali zpět do kostela, do Evenu, kde jsme třemi druhy řízečků na salátě, s okurčičkami a rajčátky, a dalšími dobrotami patřičně dooslavili přijetí Věrky a jejích dětí do našeho křesťanského společenství. ☺ Tečkou za tímto speciálním večerem byl milý koncert Rudolfa Měřinského a jeho hostů.

Pavla Cohen

Zajímavost

Místo křtu Zuzany Věry Pavlíkové ve Vltavě bylo vedle bývalé nakládací rampy pro lodě, rozvážející pražské hydraulické vápno značky „Pasta di Praga“ do zahraničních přístavů, např. Benátek.

Dvorecko-prokopské vápence s dvoreckou skálou a zkamenělinami jsou známy od r. 1770.

Těžba u Dvorců skončila r. 1941. Branický lom pracoval od r. 1872 do r. 1928.

Rampa a přístav v Braníku fungovaly koncem 19. století.

Jiří Čujan

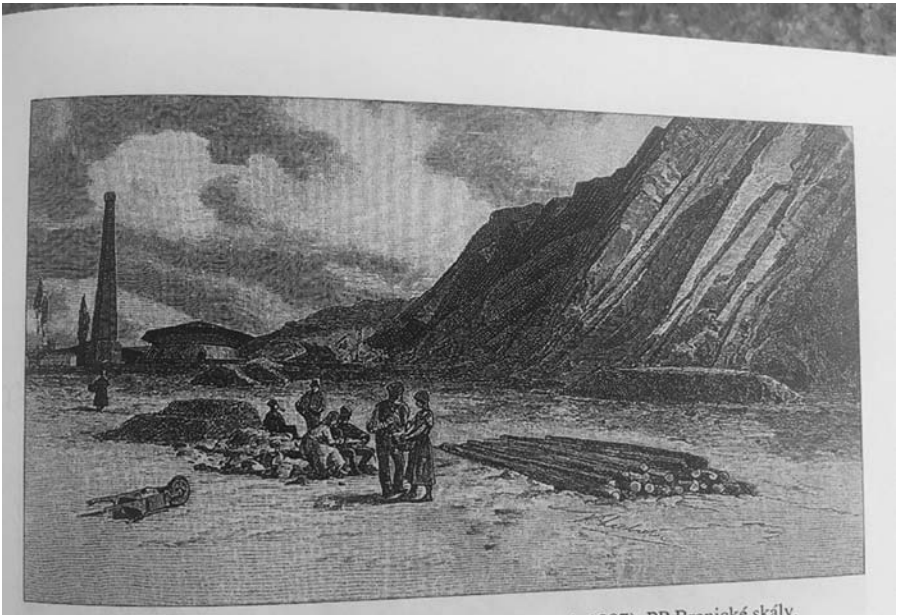

6. Branický lom s původní vápenkou (Šubrt - Borovský et al. 1887). PP Branické skály.

KŘTĚNÝ(Á) VLTAVOU

Když toto někdo řekne, tak je nám jasné, co tím myslí: že se totiž narodil v Praze. Ale branický sbor tento běžně chápaný význam převedl na význam doslovný: už dvakrát proběhl skutečný křest ve Vltavě a toho druhého jsem se účastnila. Přišli jsme na biblickou, ale místo dovnitř jsme zamířili do nedalekého podchodu pod tramvajovou tratí a pak buď sešupem k Vltavě, nebo malou oklikou. Kdo nás potkal, měl jistě dojem, že jdeme na svatbu, protože Zuzka v bílých, vzdušných dlouhých šatech připomínala nevěstu a její školáci Michal a David byli rovněž v bílém.

Bratr Jaroslav už byl na místě, oblékal si talár a přibližně 25 přítomných bylo také připraveno se „žluťásky“ v ruce, ze kterých jsme zpívali několik písní.

Byla to skutečná bohoslužba, jako při křtu v kostele, s tím rozdílem, že na nás krásně svítilo slunce, za což jsme byli vděčni.

Základem křestní promluvy bylo několik veršů z 3. kapitoly 1. Královské. Bratr Jaroslav zdůraznil, že Šalomoun nechce, aby Pán Bůh udělal všechno za něj. Stal se králem, ví, že je to těžký úkol, ale nechce se z toho nijak vyvléct. A ten druhý postřeh: my to víme, že i pro nás je něco hodně těžké, a tak podle Šalomounova příkladu můžeme a máme prosit o „moudré srdce“.

V závěru křestní promluvy byly zdůrazněny tři body na zapamatování:

1) Máme v tomto světě nějaký úkol, který za nás nikdo neudělá. 2) Pán Bůh nám hlavně na Pánu Ježíši ukazuje, co je dobré a co je špatné, abychom svůj úkol zvládli dobře. 3) I když něco úplně pokazíme, nikdy to nebude tak hrozné, aby nám to zavřelo bránu do nebe.

Po modlitbě za Zuzku a její děti se všichni čtyři zuli a velmi opatrně vstupovali do vltavské vody. Zvláště bratr farář musel dávat pozor, aby vodou nasáklý talár neudělal nějakou neplechu. Chlapci byli pokřtěni prostřednictvím konvičky, ale Zuzka byla jemným zatlačením na hlavu (v trochu větší hloubce) ponořena pod hladinu řeky. Byla to, myslím, pro nás všechny zvláštní chvíle…

Vzápětí jsme s napětím sledovali, zda dokonale nasáklá spodní polovina taláru dovolí našemu bratru faráři bez úhony se dostat na břeh. Povedlo se!

Rut Nývltová

PROČ SE NEPODEPSAL?

Ve středu 8. 9. proběhl v našem kostele první z dalšího cyklu pravidelných koncertů Rudolfa Měřinského a jeho hostů, tentokrát z tvorby švédských, dánských a norských autorů.

Stejně jako všechny předchozí, zazněly krásné tóny v podání opravdových profesionálů. Hostů bylo dost, jen je škoda, že z našeho sboru jich bylo opravdu málo.

Již 13. 10. se můžeme těšit na Sefardské písně:

■

DOROSTOVÁ CESTA KOLEM SVĚTA

Někdy mívám strach, že se na dorostovou akci přihlásí málo dětí. Ne že by to zas tak vadilo, ale přece jen je akce s deseti dětmi veselejší než akce s pěti dětmi. Tentokrát byly obavy o to větší, že zářijové víkendovky bývají tradičně spíše méně navštěvované. Nakonec se ale pochybnosti ukázaly jako neopodstatněné – alespoň na část z naší cesty kolem světa, proběhnuvší 10.–12. září, totiž dorazilo 26 dětí!

Původním záměrem bylo odměnit starší dorost, který v rámci loňské celoroční hry vyhrál možnost naplánovat si akci snů. Nápadů bylo požehnaně (od přespání na lustru po vyjížďku na velbloudovi), vybraly jsme ovšem nakonec ty, které se opakovaly nejvíce a které byly realizovatelné – tedy přespání venku a pyžamová párty v Evenu.

Začali jsme klasickým dorostem, po němž se o něco prořídlejší 16členná skupina vydala na cestu do Ameriky. Protože nejsme žádní troškaři, vzali jsme to dále přes několikero pohoří rovnou do Číny, kde jsme povečeřeli tradiční čínskou polévku. Ráno jsme se po teplé noci (byť předpověď původně hlásila déšť) probudili ve Skotsku, což znamenalo z hlediska snídaně jasnou volbu – porridge! Procestovali jsme takhle na 14 kilometrech Karibik, Nepál, Francii, Slovensko a nakonec Itálii. Ta se objevila v Evenu, kde jsme plynule po pizze přešli do druhé fáze, pyžamové párty, na niž se připojili i další, kteří s námi během soboty nebyli. Největším úspěchem (jak vidno z fotky) byly evidentně balónky. Nakonec kdo byl v neděli na bohoslužbách a přišel se podívat do Evenu, mohl se přesvědčit na vlastní oči, že děti si výzdobu vážně užily…

Jsme rády, že mohla výprava proběhnout úspěšně a v tak hojném počtu. Díky pak patří rodičům, kteří nám děti svěřují, všem vedoucím a Pánu Bohu za ideální počasí, dobré vztahy i nové tváře na dorostu.

PK

Všechny fotky najde na dorostovém Rajčeti (atb.rajce.idnes.cz).

ORLICE 2021

Na „odrostovou“ vodu YMCA Braník jsme se letos netradičně vypravili až v druhé půlce července, mimo jiné proto, že jsme původně doufali, že pandemie do té doby poleví a akce začne odjezdem spacím vlakem na Slovensko, abychom si následně sjeli polsko-slovenský Dunajec, kam jsme kvůli koronoviru nemohli před rokem.

Pravidla pro překračování hranic ale byla stále ještě příliš přísná, a tak jsme místo toho první noc spali ve sboru ČCE v Letohradě, jemuž děkujeme za pohostinnost. Po ranních nedělních bohoslužbách jsme došli k Tiché Orlici, která byla letos díky příznivému vodnímu stavu netradičně sjízdná už takto vysoko. Na té jsme si užili kromě krásné a poměrně divoké přírody, kterou jsme měli v podstatě jen pro sebe, i výživné přenášení obřích jezů v Chocni a podjíždění tamních nízkých mostů, a dopluli po ní až k jejímu soutoku s Orlicí Divokou.

Na Orlici spojené je rovněž krásná příroda a nedostatek kempů a v jejím případě poděkování směřujeme do ČCE v Třebechovicích pod Orebem panu Jánskému, který nám povolením přenocovat na okraji jeho louky zajistil nejhezčí možné tábořiště.

V sobotu večer jsme ukončili sjezd Orlice utábořením na předměstí Hradce Králové a ráno jsme po bohoslužbě v místní ČCE došli pěšky kolem velkého, nesjízdného jezu až pod ústí Orlice k Labi, kde jsme se opět nalodili. Po Labi jsme ale pluli jen krátce a brzy z něj odbočili do Opatovického kanálu, kterým jsme pluli další dva dny. Na Opatovickém kanále jsme zažili také nějaká ta dlouhá a nepříjemná přenášení, ale hlavně velmi romantickou náladu malého vodního toku a zábavná podjíždění nízkých mostků. A na závěr nás čekal přejezd po akvaduktu, což český vodák ve své domovině jinak zažívá jen zřídka.

Institucionální poděkování patří MŠMT, které nás opět finančně podporovalo, a za plnoleté organizátory vyslovuji dík nezletilým účastníkům, že se nenechali rozhodit tím, když se v jedné delší suchozemské pasáži octli nečekaně bez vedení a improvizované instrukce dostávali jen postupně mobilem.

V číslech: Bylo nás (až) šestnáct v osmi lodích a spluli jsme (respektive částečně ušli a odnosili) zhruba 132 kilometrů za osm štrek, k tomu jsme měli dva dny odpočinkové a po jednom na příjezd a odjezd.

A co se týče budoucnosti, tak doufáme, že v roce 2022 by mohl na třetí pokus vyjít ten Dunajec.

Jan Jeroným Zvánovec

VLTAVSKÉ PUTOVÁNÍ ZA ELIJÁŠEM

Jednou z největších starostí každého vedoucího jistě je, aby na něco nezapomněl. Vnímám proto vlastně pozitivně, že jediné, na co jsme na letošní letní vodě zapomněli, je článek do zářijové Brány – a tak doháníme dluh alespoň v Bráně říjnové.

Na vodu jsme se pod záštitou YMCA Braník vydali v krásném datu 7.–17. 7. v celkovém počtu 19 osob. Vodní stav nám přál, a tak jsme s dětmi (ve věku 9–14 let) mohli absolvovat i krásnou část Vltavy protékající Národním parkem Šumava (oblast je natolik chráněná, že se splutí musí rezervovat, platit předem a je možné jen při dostatku vody). Hned po příjezdu jsme spluli úsek Lenora – Soumarský most, další den jsme zvládli dojet do Pěkné a přespali jsme v Nové Peci. Na Lipně bychom se upádlovali, a tak jsme ho objeli vlakem a autobusem. Užili jsme si i přestupní zastávku na předměstí Černé v Pošumaví. Hodina a půl ve značné zimě na místě, kde kromě ne zrovna pěkně přístupného lipenského břehu vážně vůbec nic není, zprvu vypadala jako zkouška trpělivosti. Po krátké rekognoskaci terénu jsme však přece jen objevili nejvýznamnější turistickou atrakci široko daleko, ohradu plnou kůzlat. Nakonec nám byla hodina a půl skoro krátká…

Přesun do Vyššího Brodu, místa odjezdu většiny vltavských vodáků, byl trochu jako cesta do jiného světa. Řeka se rozšířila a osazenstvo kempů také. Celkově jsme ale měli co se týče zaplněnosti řeky štěstí. Vltava je nejkomerčnější řekou v Čechách (přesvědčily nás o tom třeba četné plovoucí bary zakotvené uprostřed řeky), přesto jsme lidí potkávali spíše méně, než je v těchto oblastech zvykem. I kempy byly poměrně poloprázdné, opilým vltavským splouvačům zpívajícím do pozdních nočních hodin jsme se také vyhnuli. Dvě noci jsme dokonce spali úplně sami, což je na Vltavě vzácnost.

Cesta pokračovala dál do Českého Krumlova, kde jsme si udělali odpočinkový den a prohlédli si město (trochu dobrodružnou formou). Za Boršovem už pak voda začala být opět svým způsobem dobrodružnější – řeka se sice v Českých Budějovicích hodně rozšiřuje a stojí, zato však už tady s vodáky opravdu nepočítají, což je vidět i na místních jezech. Po posledních úmorných 8 kilometrech, kdy jsme stěží poznali, kterým směrem řeka teče, jsme se nakonec dostali až na konec Budějovic do Českého Vrbného. Vodácké osazenstvo se zásadně proměnilo a z vodáků-turistů se stali vodáci-profesionálové, kteří si sjížděli místní umělý kanál ve Vodáckém areálu Lídy Polesné. Ten byl i naším cílem – strávili jsme tu poslední odpoledne a zajezdili si mezi kajakáři na naší pálavě. Na háčku se vystřídalo množství statečných dětí, všichni jsme si ježděnou část spluli aspoň na vestách. Následovala už jen slavnostní večeře – tortily! – a předávání odměn za celovodové snažení.

Duchovně nás po celou dobu provázely příběhy proroka Elijáše, jejichž divadelního ztvárnění se děti ujaly se vším nadšením. Protože jsme YMCA, chtěli jsme se rozvíjet všemi směry – duchovní vyžití v rámci elijášovských ducháčků a sportovní vyžití v rámci vodáckých aktivit proběhlo, třetí břevno ymkařského trojúhelníku – duši – jsme obsáhli plněním tzv. zkoušek vodácké všestrannosti, které zahrnovaly kromě vodáckých schopností také zdravovědu, přírodovědu, tábornictví a orientaci v mapě.

Velké díky patří všem skvělým dětem i vedoucím – Tomáši Bedrníkovi (zástupci hlavní vedoucí, bez něhož by akce neproběhla ☺), Rút Vávrové (výborné kuchařce a fotografce), Matěji Vondráčkovi (schopnému vedoucímu v každé situaci), Haničce Bedrníkové (praktikantce-divadelnici, která se zdárně chopila dramatických scének s Elijášem) a Máje Hunalové (aktivní praktikantce-přírodovědkyni). Vedle nich však také všem příbuzným, kteří zůstali doma a poskytovali nám modlitební i další oporu. Tak tedy – děkujeme a těšíme se na příští rok!

PK

Všechny fotky najdete na dorostovém Rajčeti (atb.rajce.idnes.cz) a v tomto čísle jednu na zadní straně obálky.

ZAMYŠLENÍ NAD SMRTÍ CÍRKVE

Kázání bratra Matěje Cepla v neděli 1. srpna v našem kostele o Smrti církve[1] mne ponouklo k mému rannímu zamyšlení na naší letošní sborové dovolené v Chatě Ořovský v Železné Rudě. Smrt církve. Stále mně to vrtá hlavou. Co s tím? Trochu víc to zde rozvedu, doplním.

Bratr Cepl přeložil Kšaft umírající matky Jednoty bratrské do angličtiny. Jistě je to enormní úkol, což také znamená, že se s jeho obsahem důkladně seznámil. Z jeho slov bylo jasné, že výzva, varovný hlas Jana Amose Komenského[2], na něj silně zapůsobila.

Co je to kšaft?[3] Místo dnes již archaického slova bychom mohli říct poslední vůle, závěť, testament, poslední pořízení. To vše zní ponuře, ale u Komenského Kšaftu je to víc než pasivní příjem nějakého špatného konce. Je to jeho osobní testament, zklamání z dohody známé jako Vestfálský mír z roku 1648, která ukončila třicetiletou válku. Je v něm také povzbuzení k horlivosti víry, ke zvěstování evangelia. Komenský nabádá k vytrvalosti, věrnosti.

V souvislosti s Komenského Kšaftem se bratr Cepl zmínil o současném stavu křesťanské církve celosvětově, ale my se můžeme snadněji zamyslet nad stavem naší Českobratrské církve evangelické, a to především nad úbyt-

1) https://branik.evangnet.cz/kazani/o-smrti-cirkve
2) https://youtu.be/LwuRZQTRrVU
3) Slovo kšaft zaujme v názvu populární divadelní komedie České nebe aneb Cimrmanův dramatický kšaft (Z. Svěrák a L. Smoljak, 2010).

kem členů a – jak to vidí bratr Cepl – o určité pasivitě a beznaději s tím spojených. Jako by nebylo možné s tím něco v našem současném sekulárním, víc a víc světském světě udělat.

Je tomu opravdu tak? Ne snad v našem branickém sboru, kde návštěvnost a štědrost je mimořádně dobrá, ale není tomu tak všude. Zajděte si do jiného, ne tak populárního sboru a obávám se, že budete s bratrem Ceplem souhlasit. Neubývá jen členů, ale je rostoucí nedostatek farářů a farářek, z kdysi živých sborů se stávají kazatelské stanice, zavřených kostelů spíš přibývá.

Co s tím? Co udělat s časem, který nám byl dán, ptá se bratr Cepl? Podstatné je být věrní. Branický sbor přežil dobu tak zvané normalizace dík hrstce členů, které první farář našeho sboru bratr Timoteus Pokorný nazýval „moji věrní".

Tedy i my máme být věrní a podobně jako apoštolové – a jak nás také vyzývá Jan Amos Komenský – vydávat svědectví. Jistě je to dnes snazší, než tomu bylo za normalizace. Je to naše svobodná volba, nejsme a nebudeme za to perzekvováni, jako byl například můj bratr Tomáš, evangelický farář, a někteří jeho kolegové. Je k tomu jen nutná osobní odvaha – vydávat svědectví svým životem, svým vystupováním na veřejnosti. Svým příkladem a výchovou našich dětí a vnoučat potvrzovat naši víru, ujišťovat naše okolí, že my máme určitou kotvu v Pánu Ježíši Kristu, na kterou se spoléháme a s jejíž pomocí se snažíme vydávat dobré ovoce.

Petr Bísek

ZA EGONEM ČIERNÝM

Už nevím, který to byl rok, kdy se manželé Čierní začali spolu objevovat v Braníku. Počítám, že někdy počátkem osmdesátých let. Určitě jsme je poměrně záhy pozvali k nám domů, snad v souvislosti s tehdy se rozbíhajícími letními tábory. Egon mladší i Jakub na ně začali jezdit a maminka Jarka spoluvedla tábor v létě roku 1989 ve Vítkovicích (který jsem já naopak vynechal).

Pro mě bylo poměrně překvapující, když jsem zjistil, jaký má Egon (starší) ke křesťanství vztah. Domníval jsem se zprvu, že se nacházíme na stejné vlně, ale tak to nebylo. To, co nás spojovalo, byla spíše hluboká nechuť k normalizačnímu režimu. Egona postihla daleko citelněji. Zatímco já jsem počínající normalizaci zažíval na střední škole, on byl mnoho měsíců ve vyšetřovací vazbě jakožto člen Hnutí revoluční mládeže *(HRM). O tom se dá na internetu na-*

jít dost. Doba byla složitá, názory kvasily všemi směry a pod revolucí si bylo možno představit ledacos. Dočetl jsem se, že Egon v HRM zastával názory spíše pravicové a že s jejím směřováním nesouhlasil, vystoupil z ní a chtěl založit Hnutí revoluční avantgardy. *A že některé jeho návrhy byly natolik fantaskní, že při procesu uspěl s obhajobou, že bylo přece jasné, že to nemyslí vážně. Takže dostal trest podmíněný, v délce, která jen o maličko přesahovala dlouhé odseděné vazební měsíce.*

Mohu se mýlit, ale někde tady vidím základy Egonova životního nastavení, kdy to okolo nás je jen jakousi kulisou pro ten úžasný fantaskní svět, který můžeme myslet a do kterého můžeme vstupovat. Zřejmě daleko důležitější než HRM pro něj byl KJV – Klub Julese Verna (vznikl roku 1969), který Egon vedl do jeho zákazu roku 1970 a jehož jednatelem byl až do své smrti. KJV v činnosti pokračoval i po zákazu a oficiálně byl obnoven již roku 1984. Každoročně od roku 1987 pořádá soutěž O nejlepší fantasy, *jejíž vítěz získává meč a titul* rytíř Řádu fantasy. *Tohle pasování na rytíře, to byla Egonova doména.*

Byl jsem opravdu udiven, kolik lidí na Egonově pohřbu vydávalo svědectví, jak velkou pomocí jim byl jeho nesobecký zájem o jejich tvorbu, jak je povzbuzoval, udílel rady, pomáhal kritikou. Jak vydával díla začínajících autorů a byl natolik velkorysý, že ve chvíli, kdy se jím vydávaný autor prosadil, tak mu doporučil, aby vyhledal nakladatele, který mu bude moci více zaplatit.

Z toho, co jsem slyšel na pohřbu a ověřil si později, je zřejmé, že těch spisovatelů fantasy literatury, kterým Egon otevřel dveře, je docela dost. Že ho vnímají jako úžasnou osobu, která jim dodala sebedůvěru a pomohla jim nalézt existenciální ukotvení.

A tak jsem poznal něco, co jsem měl pochopit už dříve. Že jeden Egon byl ten, který statečně snášel těžkosti života, byl laskavý, ale tak trochu odtažitý, a druhý Egon ten, který přijal odpovědnost za svět svých snů takovým způsobem, že se obětoval pro jiné, aby oni do toho světa mohli vstoupit. Tu odtažitost si udržoval, alespoň tak, jak jsem ho poznal, i vůči křesťanství. A přesto ho, nějakým způsobem, žil.

Egon Čierny zemřel 18. července 2021 ve věku 76 let.

Aleš Drápal

CO DÁVÁŠ, TO SE TI VRÁTÍ

Když jsme druhé červnové pondělí večer odjížděli z Mníšku od Oliny, požádala nás ještě o roční sponzorování školného dětem Ericka z Konga.

V tu chvíli se mi vybavilo moje několikaleté sponzorování indické studentky Kaviyprii při jejím studiu na obecné, střední a tři roky na vysoké škole.

Jistě, zážitky z grilování u Oliny, Petrova ochutnávka nejrůznějších druhů piv a oslava Jelenových narozenin i s dortem byly opravdu silné, ale tohle je tak nějak trochu předčilo.

Hned jsme se pro tu myšlenku nadchli a celou cestu Petrovým „Maďurákem“ jsme diskutovali jen o tom, jak Erickovi pomoci.

Pravda, poté, co jsme se prostřednictvím Oliny o Erickovi dozvěděli více informací a výši ročního školného, drobet to s námi sice zacloumalo, nicméně potřebný obnos jsme dali společně dohromady a Erick nám pak ještě dlouhou dobu děkoval.

Zajímavé byly i jeho zprávy o tom, jak ony peníze využil a jak žije.

Jelikož angličtina není moje silná stránka – no musím přiznat, že vlastně anglicky vůbec neumím – obrátil jsem se strejdu Googla, který mi s překladem pomohl, jak nejlépe uměl. Zuzku jsem s tím už nechtěl otravovat, když už spolu nežijeme, i když by mi asi nejspíš vyhověla. Jen o překlad jednoho dopisu jsem požádal Olinu.

Kaviypriu jsem sponzoroval několik let a jsem v očekávání, jak dlouho budeme podporovat Erickovy děti, přestože se nám v jednom ze svých dopisů svěřil, že patří do jedné z nejbohatších křesťanských církví světa.

Tak tedy dopadla červnová stářež u Oliny v Mníšku.

Pavel Sivák

O SOKOLE,

sokolce mezi námi a hrdinech

Sokol (Česká obec sokolská): *tělocvičný spolek*
Vznik 16.2. 1862, obnoven 1990–dodnes
Účel: *Česká obec sokolská byla zřízena ve veřejném zájmu, jejím účelem a cílem je zvyšovat tělesnou zdatnost svých členů, organizovat a vykonávat tělovýchovnou, sportovní, kulturní a společenskou činnost, podporovat rozvoj osobnosti a vychovávat k čestnému jednání v životě soukromém i veřejném, k národnostní, rasové a náboženské snášenlivosti, k lásce k rodné zemi a úctě k duchovnímu dědictví našeho národa, přičemž vychází z odkazu zakladatelů Sokola Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera.* (stanovy ČOS)

Sokolka mezi námi

Vejdeme-li do našeho branického kostela v neděli, zcela jistě zde uvítáme v poslední lavici napravo naši milou sestru **Dagmar Evaldovou**. Drobná, elegantní, šedovlasá dáma, stále výborného držení těla a přímého pohledu, je také jednou z nejstarších sester sokolek v Praze. Jak prozrazuje v rozhovoru v Sokolském zpravodaji na ČT Sport z minulého týdne, je členkou Sokola již 89 let.[1]

O hrdinech

Česká televize oslovila naši milou sestru u příležitosti odhalení pamětní desky její rodině a především jejímu otci JUDr. Karlu Evaldovi a strýci mjr. Jaroslavu

1) Rozhovor je možno zhlédnout na ivysílání https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/12090743332-sokolsky-zpravodaj/221471291473030 (od 3:10 min. Sokolského zpravodaje ze dne 18. 9. 2021).

Evaldovi, kteří byli jako členové odbojové organizace Obec sokolská popraveni nacisty v roce 1943. Pamětní deska se nachází ve Vratislavově ulici č. 36, kde rodina bydlela, hned pod Novou branou, vedle hostince U Šemíka, kam řada z nás často zabloudí při procházkách na Vyšehrad.

Příběhu bratří Evaldových, kterých se nacisté báli především pro jejich duchovní a morální zakotvení a odhodlání hájit se proti šířícímu se zlu a násilí a nemlčet, by jistě stálo za to se věnovat podrobněji v některém z našich dalších čísel. Snad i pro nás budou inspirativní současně s Kristovou zvěstí lidé, kteří přemýšleli nejen o životě soukromém, ale i veřejném, byli ochotni převzít odpovědnost nejen za sebe, své nejbližší, blízké, ale i bližní v biblickém smyslu (L 10,29–37) a to je vedlo často k veřejné službě. T. G. Masaryk, který také byl sokolem, napsal v roce 1919: *„Každý pravý, opravdu uvědomělý sokol bude strážcem, tedy politickým a sociálním pracovníkem naší republiky, naší demokracie.“*

Dagmar vzpomíná na vážnost, se kterou její tatínek bral nejen sokolské heslo *„Ve zdravém těle zdravý duch“*, ale především *„Ni zisk ni slávu“*. Byl-li tázán na odměnu, za niž práci pro Sokol vykonává, prý jasně říkal, že do Sokola se peníze vždy nosily a ne, aby se odnášely.

Tatínek sestry Dagmar byl župní vzdělavatel. Pro něj slova Stanov ČOS jako „čestné jednání v životě soukromém i veřejném“, „národnostní, rasová a náboženská snášenlivost“, „láska k rodné zemi“ nebyla planá slova nebo hesla, ale hluboké přesvědčení, že tak se má žít, dále vzdělávat a stojí za ně bojovat o život.

Čest jejich památce!
A odvaze!
K. Svobodová

JAK SE DOSTAT

Dokončení z minulého čísla

v jarním Posázaví do sedmého nebe

Omlouváme se laskavému čtenáři, že v minulém čísle se v článku na stranách 17–18 vůbec nedostal do sedmého nebe, jak mu bylo z názvu slibováno. Spíše se dostal pouze na klášterní rally. Zato toto je více než napraveno v druhé části tohoto článku v tomto čísle, a to včetně fotek. JVK

To jsou již „historické“ vozy, ve kterých dle britské královské rodiny prý nadmíru rychle jezdil nedávno zesnulý princ Philip (99 let) za svou nevěstou, současnou královnou Alžbětou do Buckinghamského paláce, myslím, že to bylo v roce 1946. Nejde však pouze o tu zmíněnou prodejní sumu 90K liber a výše, ale třeba i o dojezd. Běžné starší MGB ujede na plnou nádrž zhruba 340 mil (550 km). Nové, plně elektrizované MGB má ujet na plné baterie snad 200 mil (320 km), tedy podstatně o dost méně, což při použití topení, stěračů, mlhovek, rádia atd. může prakticky poklesnout až na polovinu této vzdálenosti, tedy 100 mil (160 km).

To se samozřejmě obvykle v reklamní dokumentaci a brožurkách neuvádí. Také se méně často uvádí, že plnou nádrž benzinového MGB naplníme za 5 minut, což v případě dobíjení baterií na plnou kapacitu u elektrifikovaného MGB bude trvat 4 hodiny!

Uvažujeme-li, že dobíjecí stanice elektrobaterií na silnicích nejsou poměrně časté a také se tam může dosti delší dobu čekat, než řidič přijde na řadu, dostaneme se k zajímavým ztrátám a prodlevám. Když se tedy spočítá průměrná rychlost u nového, superdrahého elektrického MGB s uvážením těchto prodlev, klesne jeho rychlost na úroveň starého dobrého Morrise Minoru z těsně poválečné doby! A to neuvažujeme novodobé dopravní prodlevy…

Samozřejmě elektrostanic bude přibývat, avšak bude všechna ta potřebná elektrická energie efektivně ekonomická a zelená? To je otázka, na kterou si ani velké automobilové koncerny nechtějí troufnut jasně odpovědět – a přitom prý v Británii mají do roku 2030 být všechny benzinové motory mimo provoz. Bude to v České republice lepší? Osobně pochybuji, příslušná ministerstva a různé expertní komise se k tomu raději alibisticky nechtějí vyjádřit.

Nuž, buďme optimisty, můj exemplář MG už vydržel od roku výroby (1974) 47 let a myslím, že by mohl jezdit ještě pár dalších desítek let, pokud nebudou všude převládat ty krásně žlutě kvetoucí řepkové lány Agrofertu a dalších zemědělských velkopodniků zaměřených na tuto půdu vyčerpávající plodinu! Jak patrno, porovnání získaná na 1. ročníku BCC Car Rally mohou být velmi užitečná. Podívejme se však po této zajímavé odbočce zpět na soutěž.

Po dojetí předepsané trasy rally do cíle v klášteře Želiv byli všichni účastníci pozváni na slavnostní večeři s výbornými klášterními specialitami a nápoji místní

i zahraniční provenience, různými typy klášterního piva až k 16stupňovému ležáku nebo moravskými víny či bezvadnou 12letou sladovou skotskou whisky. Při tom všem probíhala zábava a čilá diskuze a výměna názorů nejen na témata automobilistická, ale i o investičních možnostech po brexitu v této zemi a ve Velké Británii. K úspěšnému průběhu večera přispěla i živá swingová hudba a zpěv půvabné interpretky ve slušivých skotsky kostkovaných šatech (tartan Royal Stuart).

A nyní se Vám konečně přiznám, jak jsem se vlastně dostal do sedmého nebe. Stalo se to právě v průběhu zmíněného večerního programu. Samozřejmě, nebylo to v důsledku zdarma poskytovaného silného ležáku nebo proslulé sladové skotské whisky – banket i program totiž probíhal ve slavnostním sále želivského kláštera s názvem „České nebe“ – na stropě sálu vymaloval náš český vlastenecký malíř Mikoláš Aleš se svými žáky české nebe, na němž bylo možno spatřit sedm našich českých svatých, jako sv. Ludmila, Václav, Vojtěch, Anežka a další.

Nerad bych na tomto místě zpochybňoval katolické svaté – můj školní kamarád, zkušený teolog, který je již na pravdě Boží, mě vždycky utěšoval, že i každý svatý se dopustí denně minimálně sedmi hříchů… Ale přesto, pro nás obyčejné křesťany mohou být určitým křesťanským vzorem, takže i my normální hříšníci máme šanci dostat se k nim nahoru do nebe.

Jak tušíte, mohl se tak každý účastník rally dostat ten programový večer ve slavnostním sále do sedmého českého nebe… Podotýkám, že jsem zažil řadu rally soutěží v Česku, Británii i řadě dalších evropských zemí, ale dostat se při tom do sedmého nebe, to jsem nikde nezažil. Bylo to skutečně výjimečné a unikátní pro BCC Car Rally. Věřím, že to asi vejde do historie automobilismu i teologie!

Zajímá vás, co se dělo dál? V sobotu ráno pokračoval program přehlídkou vozidel, která se kvalifikovala do soutěže concours d'élegance. Vozidla najela do opatské zahrady, kde si je v klidu mohli prohlížet diváci a zejména hodnotící porota. Když jsem se po snídani šel podívat na parkoviště, ke svému úžasu jsem zjistil, že tam jaksi „zázračně" přibylo 6 dalších veteránů MG! Nebyl jsem si jist, zda jsem po zážitku sedmého nebe neztratil schopnost počítat, vždyť nyní bylo v Želivu celkem 12 veteránských MG! Pak jsem si rychle uvědomil, že tato další MG nemají registrační čísla a znaky naší rally. O zázrak ze sedmého nebe tedy nešlo – pro informaci laskavého čtenáře, byla to skupina z MG klubu z nedaleké Třebíče, která se o akci doslechla.

Po ukončení přehlídky následovalo dlouho očekávané udílení cen, kterého se také zúčastnil britský velvyslanec v Praze, Jeho Excelence pan Nick Archer, MVO. Celkové vítězství si zaslouženě odnesl britský klasik Rolls-Royce. Získal první cenu, dalo by se říci zlatou medaili, i když byl proveden ve stříbrné barvě jako správný Silver Ghost. Pro mne osobně se nejelegantnějším vozem v kategorii britské výroby po roce 1990 stal sportovní 5litrový klasik TVR Chimaera (rok 1997), se kterým přijel autor myšlenky celé rally a předseda BCC, pan Guy Barker.

A nyní něco pro nás, pamětníky populárních, mírně kouřících malých dvoutaktních motorů – vítězem krásy vozů nebritské provenience před rokem 1990 se překvapivě stal krásně zachovalý Trabant kombi z roku 1965. Jeho řidičem na rally a majitelem byl český podnikatel v oblasti renovace veteránských vozi-

del pan Z. Vejvoda, který při večeři v sedmém nebi zazářil ve skotském kiltu. Asi vás nepřekvapí, že první tři ceny v soutěži starších britských vozů před rokem výroby 1990 získaly populární sporťáky MG, z nichž se mi osobně nejvíce líbil malý červený Midget (česky „skřítek“). Oficiálního prvního místa dosáhl roadster MGB V8 s 3x silnějším motorem. Nu, nešlo sice o originální roadster osmiválec s 3,5l motorem Rover, který byl vyroben v rodném Abingdonu většiny MG, ale nevadí, protože diváky v něm okouzlila velmi malá dceruška britského majitele, která k údivu všech diváků vydržela prolézat tento otevřený roadster bez střechy po celou dobu výstavy.

Byl to nádherný pohled, holčička ve vítězném voze vypadala jako skutečný andílek ze sedmého nebe, vymalovaný oblíbenou českou autorkou našich dětských knížek. Věřím, že po přečtení této reportáže mi připomenete její jméno, já jsem ho po zážitku sedmého nebe jaksi pozapomněl…

Jan V. Kroužek

VOLBY – JAK KTERÉ…

Uf, první volby máme za sebou. Tedy alespoň ty do staršovstva a jsem opravdu vděčný, že jsem se mohl zúčastnit výročního sborového shromáždění, na kterém bylo nové staršovstvo zvoleno.

Teď ještě ale staršovstvo čeká jedna volba. A to volba kurátora, což bude bezesporu mnohem příjemnější než volby do poslanecké sněmovny.

Víra, naděje a láska, to bylo tématem nedělního kázání 26. 9., které nám snad mohlo pomoci, čemu věřit. Bylo to o tom, že nejen my, ale i náš Stvořitel může mít naději ve své stvoření a že láska je to, co nás uvádí v naprostý úžas a údiv.

Jistě, Ježíš sice velmi jasně říká: „Kdo se chopí pluheu a ohlíží se zpátky, nehodí se pro Boží království.“ (L 9,62 B21) Ale neměli bychom se u voleb do parlamentu a všech těch kandidátů, kteří nás budou v parlamentu zastupovat, ohlédnout zpět, stejně jako nás k tomu vybízí deuteronomista? („Vyptávej se na staré časy.“)

Jozue ví, komu má být vděčný, protože měl všechno to spolehlivé vedení svého Boha i po celkovém dobytí zaslíbené země v živé paměti. Proto svému lidu říká: „Ještě dnes si vyber, komu budeš sloužit.“

Nechť je tedy naše ruka pevná a spolu s naší volbou můžeme spolu s Jozuem taky vyznat: „Já a můj dům sloužit budeme Hospodinu!“, přestože On na seznamu nebude.

Pán s vámi se všemi.

Pavel Sivák

POZVÁNKY

15. ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle v rámci oslav vzniku Československé republiky

MODLITBA ZA DOMOV

Já jsem s vámi!

15—28/10/2021

Praha 5 – Barrandov

„A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku."
Matoušovo evangelium 28, 20

15—17/10/2021

LEGOPROJEKT

Stavba legoměsta dětmi ve věku 6 až 12 let

Kulturní a rodinné centrum Záhorského 886/4

Kapacita omezena! Prosíme o registraci na našem webu: www.ekumenickarada.cz/legoprojekt

15—26/10/2021

VÝSTAVA DĚTSKÝCH VÝTVARNÝCH PRACÍ

Městská knihovna v Praze pobočka Barrandov Wassermannova 926/16

Vstup v otevíracích hodinách pobočky

28/10/2021

14.00–16.30 **VÝROBA HRAČEK A DÍLNIČKY**
14.00–19.00 **VÝSTAVA DĚTSKÝCH VÝTVARNÝCH PRACÍ**
16.30–17.00 **DIVADÉLKO PAPÍROVÁ PIMPRLATA**
18.00–19.00 **KONCERT KAPELY JEFFERSON**

Komunitní centrum Krista Spasitele / Grussova 1274/6

HLAVNÍ PROGRAM

28/10 2021

Kostel a komunitní centrum Krista Spasitele
Grussova 1274/6
Praha 5 – Barrandov

VLADIMÍR JAVORSKÝ & IGOR OROZOVIČ

15.00—16.00 **KONCERT V KOMPONOVANÉM POŘADU SE ZAJÍMAVÝMI HOSTY**

V přímém přenosu České televize moderují **Lucie Výborná** a **Jaroslav Pechar** • Další hosté: **Anna Kočovská / Gisela Younisová / Tomáš Holub / Pavel Černý / Josef Ptáček / Jakub Černý**

Vstup do kostela před přímým přenosem ČT bude umožněn pouze do 14.45 hod. / Vstup zdarma na všechny akce.

Organizace

Ekumenická rada církví v ČR

www.modlitbazadomov.cz

Ekumenická rada církví v ČR / Donská 5 / 101 00 Praha 10 / +420 271 742 326 / **www.ekumenickarada.cz**

Děkujeme České televizi za realizaci přímého přenosu a Římskokatolické farnosti u kostela sv. Filipa a Jakuba v Hlubočepech za spolupráci.

Hlavní mediální partner

Partneři

Česká televize · Ministerstvo kultury · Městská knihovna v Praze · BRÁNA · #COMMUNO · ČESKÝ BRATR · Český zápas · TV LUX · Katolický · TVWT

Obchůdek Jednoho světa opět v Braníku

Po dvouleté přestávce se uskuteční prodej výrobků z rozvojových zemí
FAIR TRADE
v apsidě kostela v neděli dne 7. listopadu po bohoslužbách.

V nabídce bude například široká škála potravin, řemeslných výrobků z přírodního materiálu, šperků, koženého zboží, hedvábného a bavlněného zboží, hudebních nástrojů, nejrůznějších výrobků ze dřeva…

Přijďte se s těmito výrobky seznámit
a koupí podpoříte chvályhodnou činnost.
Platit možno hotově nebo platební kartou.

K dispozici budou také letáčky **Obchůdku Jednoho světa**, který najdete každý všední den mezi 10.30–18.00 hod. v budově evangelického kostela v Korunní ulici č. 60, kde je ještě širší nabídka všech dovážených výrobků.
Těšíme se na váš zájem..

Zdeňka Kučerová

ROZROST/KŘESŤANŠTINA

Jako každé první pondělí v měsíci jsme se sešli v Evenu na Křesťanštině, dříve Rozrostu.

Program na září dostal na starost Honza Winkelhöfer. Přednáška na téma „Bůh v síti“ prováděla posluchače od vývoje internetu až po dnešní dny. Hlavním smyslem přednášky nebylo děsit nástrahami internetu, neboť o nich slýcháme na každém kroku, ale hlavně kde Boha hledat a jak internet k bohulibým věcem použít. Pro zajímavost uvedl i pár příkladů dobrých věcí, které se díky propojení internetem staly. Jedním z nich byl například nový zvon sv. Jana Nepomuckého. Turisté místo nechvalně známého cvaknutí visacího zámečku na mříži u sv. Jana Nepomuckého na Karlově mostě přispěli prostřednictvím appky na sbírku pro zvon a při své další návštěvě Prahy mohou při zvonění říct: „K takové kráse jsme dopomohli.“

Děkujeme za přednášku a těšíme se na další zajímavá témata příště.

Katka W.

KONTAKTNÍ INFORMACE

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara
čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: *branik@evangnet.cz*

Číslo účtu: 135027438/2010
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn…)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

Pravidelný sborový program
na 2. straně časopisu

web: http://branik.evangnet.cz

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník
XXVII. ročník, číslo 10/říjen 2021
Vychází zpravidla každou 1. neděli v měsíci.
Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová
Sazba: Miloš F. Pechar, *kesolim@seznam.cz*
Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara
Archiv časopisu: https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana
Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděli v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: *branickabrana@gmail.com*.

Autorům děkujeme za články i fotografie.